

Opdragelse, kort sagt: hele deres Liv har været en Byrde for Samfundet, indtil de naaede deres 18de, 19de og 20de Aar, og saa drage de bort med denne Kapital, foruden at de drage bort gennemgaaende med en ikke saa lille disponibel Kapital ved Siden af. Have vi Raad til saaledes at opdrage Børn, opdrage en kraftig Manddom til det fjerne Vesten, kunne vi overhovedet holde ud at vedblive at gaa ad den Vej? Jeg tvivler om, at vi ere i Stand dertil og derfor siger jeg, at vi ville ønske, at den ærede Indenrigsminister vilde tage det op som en alvorlig Opgave hvad jeg ikke tvivler om, han vil gjøre, at fremhjælpe de Indtægtskilder, vi have i vort eget Land, thi det vilde bidrage til, at vi for en stor Del vilde kunne til at beholde de Folk hjemme, som vi have. Hvorledes ere vi f. Ex. stillede overfor Landbruget, staa vi ikke hist og her i Landet og sukke efter Jernbaner? Hvorledes ere vi stillede overfor Fiskerihavne? Vi have ikke en eneste Havn paa Vestkysten, hvorfra Folk kunne gaa ud, og hvorhen de kunne ty ind under deres Virksomhed paa Havet. Se vi f. Ex. hen til Norge, saa er der kun saa Mil mellem hver Havn, de have paa Kysten, hvor de kunne løbe ind, og det er bekjendt, at vi have en stor Arbejderklasse paa Landet, navnlig langs Vestkysten, som staaer med aabne Arme og gjerne vil ud paa Besterhavet og bringe noget hjem af den Aal, der findes ude i Besterhavet, men desværre, Betingelserne for, at der overhovedet kan gjøres Noget i den Retning ere ikke til Stede, og denne Befolkning søger Staten ikke at komme til Hjælp. Det skulde derfor glæde mig overordentlig meget, om den høitærede Indenrigsminister var i Stand til at kunne faae lidt mere Tag med overfor de høitærede Militærministre. Endelig kommer jeg til den høitærede Finansminister, som vel egentlig hovedsagelig har den Opgave at staa og have et Slags Oversyn over, hvorledes Statens Indtægter og Udgifter fordele sig, han maa se at holde lidt tilbage, maaske overfor visse Ministerier, og paastynde overfor andre Ministerier. Jeg vil nu blot sige, at der ligger et Krav overalt i Befolkningen om at faae Lettelse paa forskjellige Omraader, navnlig i vore Stattesforhold, men naar vi skulde se denne Dagsorden vedtaget i den Skikkelse, hvort den foreligger, hvorledes vilde saa Finansministeren staa med sin Finanskasse ved Aarets Udgang? Han vilde staa med en tom, med en blank Kasse, ja om Forladelse, jeg tør vel næppe sige en blank Kasse, thi det er temmelig sikkert, at i denne Kasse ligge nogle uafgjorte Finantsregnskaber fra Aar til Aar, der mangle Bitterne

fra rette Bedkommende foruden disse provisoriske Befæstningshistorier, som han naturligvis ogsaa efter de militære Ministres anbefaling har ladet gaa ud af Statskassen. Jeg ser som Følge deraf intet Haab, ingen Grund til Haab om nogen Skattelettelse. Der falder mig i dette Dieblit en Tanke ind, og jeg kan ikke lade være at komme frem med den, skjøndt den vel egentlig ikke hører ind under Forhandlingen af denne Sag, men det jeg vil omtale, er et Bevis paa, at vore militære Ministre have faaet Overtaget i den nuværende Regering paa alle Omraader. Det blev i Begyndelsen af denne Samling meddelt fra Formandsstolen, at der var paatænt Forandringer i Lokalerne her oppe i Rigsdagen, men der var strax den høitærede Krigsminister til Rede med sit: „Det kan ikke gaa, vi have ikke Penge, det er for mange Penge, der skal offres dertil, og jeg maa bestemt sætte mig derimod“. Det dreiede sig dog kun om omtrent en Snæs Tusind Kroner. Jeg ser altsaa, saa snart der er Tale om Forbedringer eller Fremstridt, i hvilkenomhelst Retning det være vil, er den høitærede Krigsminister til Stede med sit: Det kan ikke gaa, vi have ikke Penge til det, jeg maa have Pengene til Mit. Disse Lovforslag, som her ere paa Dagsordenen, ere jo til dels Følger af de provisoriske Befæstninger, som vi have faaet. Det sidste Tillæg til Hæreloven af 1867 var Tillæget af 1880. Man sagde den Gang, at den Forøgelse i Militærudgifterne, som denne Lov vilde afstedkomme, vilde andrage omtrent 3 à 400,000 Kr. Det har viist sig senere, at vi have ikke blot naaet de 3 à 400,000 Kr., men vi ere komne op i Millioner. Jeg tvivler ikke om, at det samme Forhold vil komme til Stede med Hensyn til det Lovforslag, der staaer først paa Dagsordenen, om hvilket den høitærede Krigsminister angiver, at det vil fremkalde en Udgift af lidt over $\frac{1}{2}$ Million. — Spørger jeg saa om, hvorledes vi ere stillede overfor disse Befæstningsforhold, henset til vor Stilling baade indadtil og udadtil, vil jeg nærmest være henvist til at søge mine Oplysninger fra vore hjemlige Forhold, og ser jeg da paa disse Fæstninger, som vi have haft og kjendt i den Tid, jeg har levet, da drages Tanken nærmest hen paa Fæstningerne Dannevirke og Dybbøl og jeg ser paa disse to Fæstningsværker saaledes, at havde vi ikke haft dem, saa havde vi maaske ikke haft den Grændse, vi nu have mellem Tyske og Danske. Jeg er overbevist om, at dersom vi ikke havde haft Dannevirke og Dybbøl, saa vilde vi have haft Grændselinien langt længere mod Syd, end den nu er for Dieblilet. Jeg skal